

ПОЛ МАКЛОУ НАХОДИЩЕТО

Превод от английски: Христо Поцаков, —

chitanka.info

Космическият кораб продъни короните на дърветата, уби по пътя си тромав скакалец и след това се приземи в плитчината на река Олътенджи, право върху мистър Джойс, което напълно устройваше и Ник, и мен, защото през по-голямата част от деня, въпросният тип беше пиян като дъска. Съвсем наскоро, докато с по-дребния ми постоянен придружител, чакахме на автобусната спирка, той се развличаше като хвърляше по него запалени кибритени клечки.

Ник повдигна очи към купчината от подскочили нагоре камъчета, но веднага се върна към своето занимание. Аз изпуснах макарата, заедно с въдицата, прехвърлих зад гърба си конската си опашчица и започнах да наблюдавам петнайсетина сантиметровата вълна, която се беше надигнала и над нивото на водата и сега си заминаваше надолу по реката. Във въздуха излетя и фонтан от клечки, а изпод дъното на космическия кораб изпъзля бял дим.

Той беше с формата на стар модел „фолксваген-костенурка“, но го бяха боядисали както трябва — не бяха забравили дори и ръждивите участъци, които обикновено се намират около джантите. Ако със собствените си очи не бях видяла пухкавата следа в небето, не бях чула съскането, което придружаваше врязването му в атмосферата и не бях забелязала как се стоварваше върху господин Джойс, навярно щях да го приема като добре поддържан стар автомобил — като онзи, който Хари и Игън търкулнаха от хълма зад моста Кейс Роуд.

Спуснах се по ската до брега, където Ник трупаше своите „скачащи“ камъни и тръгнах нагоре по реката, докато не се оказах на около трийсетина метра от кораба. Наистина, по-нататък трябваше да се придвижа през „дълбока вода“ и нагазих в нея. В ушите ми сякаш зазвучаха предупредителните думи на мама и когато тениските ми потънаха в тинестото дъно на реката, почти наяве усетих плясването по задните ми части, понеже Ърни, мъжът на майка ми беше бърз в разпериите с мен. А той удряше силно, особено ако изцапам с кал пода на караваната, в която живеехме.

Олътенджи беше широка и спокойна река. Без да си намокря и коленете, можех да премина участъка от паркинга на караваните до бента на водохранилището, който се намираше на две мили в северна посока. Нагоре по течението, под водосточа на бента, обикновено се събираха рибари-спортисти. Понякога даже им вървеше и им се

удавахе да хванат поредното речно попче. От долната страна, откъм паркинга за каравани основно се въдеха костури и синьохрилки.

Водата под „фолксвагена“ продължаваше да кипи. Единственият му пасажер, който приличаше на човек, се беше свил над кормилото му. Във всеки случай, на главата му имаше коса, което не често се вижда при извънземните.

Калта клокочеше във водата и скриваше речното дъно. Протягайки ръка напред, се опитах да запазя равновесие и накрая се добрах до дръжката на вратата на „костенурката“. Тогава забелязах, че господин Джойс лежи от другата страна на колата — полупотопен във водата и с лице нагоре. Следователно корабът не беше паднал точно върху него, а достатъчно близко до стария пияница, за да го повали и да го остави в безсъзнание. Той не беше потънал, защото си бе ударил гърба си в широк, лигав камък.

Прозорецът на „костенурката“ бе отворен. Погледнах във вътрешността и ноздрите ми доловиха мирис на стара пластмаса. „Фолксвагенът“ на извънземния беше добре и автентично сглобен. Щракнах дръжката на вратата и я придърпах към себе си.

Водачът беше облечен с нещо като ръждивочервен голф, лека куртка със същия цвят, спортни обувки „Найк“ и препаска от черен колан. Освен това носеше очила с дебели пластмасови рамки, точно такива, каквито с каквито помнех баща си, когато бях малко дете.

Обърнах го на седалката му и забелязах, че кожата му на някои места е разкъсана и отдолу се подава странна на вид, червена плът. Беше извънземен, както и подозирах.

— Какво беше това, по дяволите?

Разпознах гласа на Хари, който се донасяше откъм височината на хълма и след това дочух шум на храсти; вероятно той, заедно с Игън, бяха тръгнали на разузнаване. Хари бе на петнайсет години, с една година по-голям от мен, но понеже беше повторил пети клас, сега бяхме съученици. Той пускаше мръсни клюки по мой адрес, защото миналото лято му бях позволила да докосне гърдите ми, когато играехме на „кажи истината“. Но аз имах други причини да го ненавиждам и съвсем не ми се искаше да открие извънземния. Преди известно време Хари бе заставил три по-малки от него деца да мъкнат безсмислено цяла купчина от бетонни късове, като ги беше заплашил с бой, ако не изпълнят нареждането му. И на тях им се наложило цял ден

да работят за него. Това типче използваше хората, и то по най-безсъвестен начин!

Реших да помогна на извънземния да се закрепим за известно време, поне дотогава, докато може сам да се погрижи за себе си. Ами ако с моя помощ успее да изпълни мисията си или нещо такова? За мен това беше най-интересното приключение, което ми се бе случило през изминалото лято и нямаше да позволя на Хари да развали всичко!

— Да тръгваме, младежо — казах, докато дърпах извънземния за ръката. — Хайде, измъквай се оттук.

Съвсем не ми се искаше да го хванат натясно за злополука с превозно средство и бягство от местопроизшествието. Би трябвало да му се намери някое безопасно място, докато не се изясни как да бъде доставен на космическият му главен кораб, който вероятно се намираще някъде в орбита около Земята.

Той простена слабо, след това се размърда и откря очи. Краката му плоснаха във водата и едва не падна в нея, но след това се облегна на рамото ми и ние се помъкнахме възможно по-надалече от „костенурката“.

Ник известно време ни наблюдаваше, след това се върна към трупането на „скачащите си камъни“. Ние ги наричахме така, но той засега само ги събираше, без досега да забележи нито един по водата. Вярно, че един път ме помоли да хвърля един от тях. Ние наричахме това действие да „печеш водни гевречета“. Тогава замаяването ми се получи блестящо, преди плоският камък да потъне на дъното на Олъттенджи, „опекох“ поне петнайсет гевречета. Но Ник веднага се разстрои, защото „красивият“ камък не можеше да бъде възврънат. След това трябваше дълго време да се гмуркам, докато не намерих един, който донякъде наподобяваше оригинала. Оттогава вече не „печехме гевречета“, а Ник само трупахме цели „планини“ от камъни.

Измъкнах извънземния на брега и той рухна на мокрия пясък. Откъм другия бряг се донасяха гласове. Хари вече се бе добрал до линията на дърветата. Между пълзящите растения и ниските кленови дървета се забелязваше червено-бялото му училищно сако.

— Ник, помогни ми да махнем този тип оттука.

Момчето изобщо не ме погледна, но разбрах, че ме е чуло. Разбира се, че по този начин можеше да прави Ърни на глупак, но не и

мен — знаех го много добре. Затова го ритнах в задника с мократа си обувка.

И той изохка.

— Помогни ми! — повторих.

Ние затътрихме заедно извънземния нагоре по дългия скат и успяхме да го положим върху земята отвъд билото му. Когато водите на реката повишаваха нивото си, тя го заобикаляше малкия хълм и го преобразуваше в ивица от суша, заобиколена от вода. Откъм далечната му страна оставаха дълбоки езерца с каменисто дъно, а там се въдехаращи.

Върнах се на обичайното си място.

Хари вече „пореше“ срещу течението и се отправяше към „фолксвагена“.

— Какво по дяволите е това?! — дочу се викът му.

Вдигнах въдицата и заметнах кордата във водата.

Той внимателно обикаляше кораба, докато Игън седеше на брега и се целеше с къмънчета в калника му. Хари протегна ръка към кормилото и после се вторачи в предната седалка: по нея имаше кръв. След това се огледа и ме забеляза.

— Какво е станало, Приссила? Господин Джойс ли се е метнал с автомобила във водата?

— Не знам, Гади.

Той знаеше, че нарочно му изопачавам името, макар че бе трудно да ми се нахвърли — винаги можеш да се оправдаеш, че не го е чул добре. Когато разпространи клюките за мен, аз се постарях всички да узнаят мнението ми за него.

— Колите не падат от небето, Сили^[1] — отбеляза той и се отправи към мен.

Мълчаливо подръпнах въдицата си.

— Къде е шофьорът? — попита клюкаря.

— Не зная, Гади — повдигнах рамене и отново заметнах въдицата, като едва не го уцелих.

Той се върна обратно на брега и изчезна в гъсталаците, заедно с прегърбения си приятел.

Извънземният вече седеше. После поглади повредената си кожа така, че тя отново се изпъна по лицето му. От разрезите по нея не остана и следа. Усмихна се жизнерадостно и ако не бях видяла ярко-

червената му възлеста плът, бих го взела за обикновен младеж, който е натикал „фолксваген“ в река.

Но в него имаше и още нещо, което го изобличаваше като извънземен. Лицето му под бузите беше на някакви буци, а шията му бе по-дебела откъм главата, отколкото откъм раменете. Но все пак се забелязваше известно сходство с човешкия род и ако се сблъскаше с него на улицата, просто бихте се удивили на известната му уродливост.

— Благодаря, детенце — рече той.

— Запази благодарностите си за Съвета на Галактиките — подхвърлих аз. — Зная кой си ти.

— За какво говориш, млади човече?

— Аз съм девойка, глупако. Всеки земен жител го знае!

Раменете на извънземния увиснаха.

— Наистина ли?

— Именно. Така че не ме ядосвай. Да не би да си пристигнал, за да осъществиш Първия Контакт?

— Не. Пребивавам на Земята незаконно.

Въздържах се от повече хапливост. Ако майка ми беше чула нещо подобно на обедната маса, сигурно щеше да се изкикоти, и то така, че млякото да потече от носа ѝ, а Ърни щеше да се задави с хапката свинско. А Ник щеше просто да се засмее, както се смеят и останалите.

— Нима няма да поискаш да те отведе при нашия вожд, както се полага на всеки порядъчен извънземен?

— Не, трябва да поговоря с вашите учени. Целта трябва да се промени...

Извънземният изведнъж се втрени в някаква точка зад рамото ми. Поразтревожих се да не би Хари да се е промъкнал по-близо, за да ме шпионира, но това беше Ник, който трупахе камъчета върху мрежичката, която бе закрепил на главата си.

— Хей? Каква цел трябва да се смени?

— Той.. той... *счупен ли е?*

Дълго се вторачвах в него, без да разбирам какво има предвид, докато не се сетих.

— Да. Ник не е съвсем на себе си. И какво от това?

— Знаех за... Но просто никога...

— Нима нямате малоумни извънземни?

Този тип започваше да ме дразни. А си мислех, че представител на напреднала цивилизация ще знае как да се държи при вида на такъв, като Ник. Подлите шеги и издевателствата над умствено изостаналите са по скоро в стила на такива като Хари и приятелчетата му, но от един извънземен очаквах нещо повече.

— Не, разбира се, че не. Простете, но аз...

Ник не обръщаше особено внимание на прищълеца. Но той не сваляше поглед от него. Щракнах с пръсти... и продължих с разпита:

— И така, какво правите тук? Необходимо ви е да поговорите с земни учени. Възнамерявате ли да ги предупредите за избухването на свръх нова звезда? Или да преустановите войната? Какво изобщо?

— Не, нищо такова. Възнамерявах да пренасоча целта на земните изследвания.

— Донесли сте някакви дреболийки, които ще ни въведат в студено топене на металите, нанотехнологии и квантови компютри ли?

Моят истински баща през последните десет години ми направи само един подарък, но за това пък най добрия на света: абониране за предаванията на „Дискавъри Ченъл“. Напоследък сама започнах да си плащам абонамента, но както и преди го смятам за подарък от баща ми. Ако не беше той, изнурения негодяй, никога нямаше да попадна в образцово училище.

— Това са именно тези технологии, от които бях длъжен да ви отвратя!

— Що за извънземен сте вие?

— Аз съм... учител.

Огледах се, дали някой не ме подслушва.

— Свалиха ли ви?

— Да.

— Военната авиация ли? Или НАТО?

— Фермерите... Опитаха се да ме спрат.

— Фермерите ли?!

Приклеках и живо си представих Хюбърт Ърскуин, който яростно стреля с автомат по Хърби, който прелита над полята му засети със соя.

— Мисля, че под „фермери“, подразбирате нещо друго, отколкото аз си го представям.

— Имах предвид защитниците на Земята.

— Ъ-хъ — промърморих. За да попадне тук, моят извънземен е пробил блокада. Изглеждаше интересно, но не много убедително. — И какво искате да извършите на Земята?

— Трябва да напиша анонимни писма на вашите водещи учени. Да им задам някои въпроси, които ще насочат мислите им към ключови области на познанието.

Огледах го бавно и внимателно. Това лято ми изглеждаше скучно, а изведнъж се задаваше добро развлечение.

— Следователно на вас ви е нужна „дупка“, в която да се скриете възможно най-дълбоко.

— Да. И пощенски марки.

Бетонния завод на компанията „Мингоу Конкрит“ се намираше на около километър и половина от паркинга за каравани. Заводът бе малък и произвеждаше канализационни тръби с дължина от четири метра и двацет сантиметра.

Не зная кога именно (точната дата се е загубила в историята на местното непълнолетно население), но някой открадна от завода макара със стоманена тел. Похитителите я претърколиха от територията на завода и я скриха в гората, може би за да демонстрират своята храброст. След като извършиха такъв велик подвиг, те поставиха макарата от към плоската ѝ страна, добавиха прътове, дъски и пластмасово фолио и построиха форт на две нива. После момчетата пораснаха, отправиха да учат по колежи, фортът обрасна с тръни и сега едва ли някой би могъл да определи неговото местонахождение.

Сега фортът беше наша собственост — на мен и на Ник. Може би и други деца знаеха за него, но никога не бях забелязала някой да се върти наоколо. Ние го намерихме, когато за първи път получих в колет по пощата скаутска брадвичка с къса дръжка. Той ми струваше дванайсет долара — половината от летните ми печалби от продажба на лимонада, подстригване на трева (вярно, че това го правеше Ник, под мой надзор) и разхождане на кучета. На бланката бях написала името на Ник, защото не бях уверена, че на момичетата се полага да получават бойскаутски атрибути. Но когато пратката пристигна, и на двамата ни се прииска да отрежем нещо с брадвичката. Затова се отправихме в гората. Намерихме кленово дърво с дебелина пет-шест сантиметра и се хванахме за работа. Задачата се оказа по-трудна, отколкото си я представяхме и ние отрязвахме почти три-четвърти от

ствола, докато дървото най-сетне се предаде. Решихме да намерим нещо по-тънко и след като видяхме храсталаците от трънки, решихме да разчистим пътеката. За съжаление трънките се оказаха също така неподатливи, като клена — клонките им не се разлитаха настрани, а се закачаха с шиповете си една в друга.

След като отрязяхме няколко храста и отмъкнахме техните скелети, изведнъж видях очертанията на форта. Разбрах, че вече имаме определена цел и работата тръгна по-бързо.

Фортът изглеждаше като ръждясал, и покрит с плесен, но така ни привличаше!

Ние изхвърлихме от вътрешността му оранжево мъхнато килимче, влажни, плесенясали броеве на „Плейбой“, множество празни бутилки и го превърнахме в наше убежище, в което поставихме девет волтов телевизор, самоделен телескоп, и комбинирани вилици-лъжици, които взехме „на заем“ от „Кентъки Фрай Чикън“.

По всичко изглеждаше, че на това място на извънземния ще му бъде добре. Ние му дадохме хартия, химикалки, пликове и блокове с марки, които задигнах от Ърни. Освен това дадохме на заем на прищълеца и спален чувал. Той започна да използва по ниското ниво за спане, а по-високото и по-тясно — за работен кабинет.

Оттогава всеки ден с акуратен почерк пишеше дълги писма, и то на истинска пощенска хартия. А ние ги вземахме и ги пускахме в пощенската кутия.

Писмата наистина бяха много: до Масачузетския технологичен институт, до Калифорнийския технологически университет, до Принстън, и Харвард. Наложих ни се да купим пликове за авио-поща, за да отправим писма до Кембридж и Токийския университет. В промеждутъците между писането на писмата, прищълецът разговаряше с мен, но никога с Ник. Разбрахме, че се казва Бърт. Той обичаше класическите телевизионни сериали, особено „Островът на Гилигън“ и използваше сюжета на шоуто, за да изтъква безплодността на организирания действия в класовото общество.

Бърт беше потомък на добре известен род на извънземни и му харесваше топлото време. Той не бе съгласен с фермерите.

— Все пак, защо фермерите те свалиха? — попитах го по едно време.

— Защото Земята е наша планета с ограничен достъп.

— Ваша планета с ограничен достъп ли? Никога не си споменавал за това.

— Как да го обясня най-просто..? За нас Земята е като находище в дадена част от галактиката.

— Така значи, вие ни игнорирате ли?

— О, не, съвсем не. Как ще си обясниш, откъде зная английски? Той е нашият общоприет език.

— Английският да е общоприет език в галактиката?!

Представям си как би била поразена госпожица Мур, учителката ми по литературна композиция!

— Това е само една малка част. Вие сте източник на много неща.

Бира? Крави? Жени? Какво такова бихме могли да дадем ние хората, което извънземните го нямат?!

— Сетих се. Комедия! Сигурно са комедиите ни.

Бърт ме изглежда недоумяващо. Значи не е комедия.

Той лизна плика с тънкия си, почти змийски език, запечата го и ми го подаде.

— За утрешната поща, моля.

Връчих плика на Ник и Бърт отскочи като ударен. Сякаш бе ранен от мисълта, че нещо повредено и недодялано се е допряло до нещо, до което той се е докоснал. Впрочем той никога не поглеждаше към Ник и не говореше с него, дори и от вежливост.

— Нима там, откъдето идвате, няма умствено изостанали?

Бърт поклати глава отрицателно.

— Изглежда, че е добре да се живее в извънземно общество.

Като че ли той долови сарказма ми.

— Не е съвсем така. И ние си имаме своите проблеми. Затова съм тук.

— Какви са проблемите ви?

Представих си свят, в който Ник би могъл да съществува в своята цялост. Не повреден.

Никога не бях виждала Бърт толкова оживен.

— Всички ние сме еднакви! Имаме всичко необходимо и никой не се грижи за собственото си преживяване. Нямаме стимули за растеж. Нямаме необходимост от творчество. Ние сме точно толкова мъртви, колкото и той.

Бърт тикна показалеца си в Ник.

— Върви по дяволите! — изревах. — Ник е жив. Колкото искаш можеш да желаеш смъртта му, но той е жив!

— Прости ми — премигна извънземният и отпусна очи.

— Добре де, до утре.

Бях виждала много различни реакции спрямо Ник, но тази бе нещо ново.

Когато Ърни започна да живее с майка ми в нашата каравана, той никога не повикваше Ник по име. Но и не го игнорираше. За него брат ми бе нещо като играчка. Той му протягаше ръка и му казваше „Дай петте пръста!“, но когато Ник посягаше към нея, я отдръпваше. И всеки път се смееше гръмко, докато Ърни не му наредеше:

— А сега ти дръж ръката.

На брат ми никога не му достигаше акъл да отдръпне дланта си от мълниеносното шляпване. След това като че ли се усмихваше, поглеждаше ме и потриваше ръката си.

— Хайде още веднъж, Ник — повтаряше Ърни и трябваше да измислям нещо, за да прекратя това занимание.

Винаги се страхувах да мисля какво ставаше в къщи, когато ме нямаше там.

За няколко седмици успях да отправя по пощата около дузина писма. И след това се появили Фермерите. Съдейки по вида им, всеки можеше да ги вземе за застрахователни агенти или за членове на сектата „Свидетелите на Йехова“, но аз знаех къде да гледам. Бяха същите като Бърт — с подутини под бузите и вратове по-дебели откъм главата.

Тогава тъкмо излизах от нашата каравана. Слизах по черната метална, покрита с ръждиви петна стълба, когато дочух гласа на Хари:

— Ето, тази е.

Двама от Фермерите ме пронизаха с погледи, а аз стоях като статуя и ненавиждах Хари повече от всеки друг път.

— Доколкото разбрахме, вие сте видели машината да пада в реката, така ли е?

— Не съм била аз.

— Търсим шофьора — поясни първият извънземен.

— За да му зададем няколко въпроса — добави вторият.

— На него или на нея? Зад кормилото може и да е била жена. А по-лоши шофьори от жените едва ли се намират.

Те ми отвърнаха с безсмислени погледи. Нямаха никакво чувство за хумор, като Бърт.

— Ние твърде се интересуваме от това, което сте забелязали.

— Н-нищо не съм видяла — заекнах, но те пристъпваха все по-наблизо.

— Не можем ли да поговорим в нашата кола?

Вторият ме хвана за ръката.

— Можем да ви предложим награда в налична сума.

В този момент Ник започна да слиза по стълбата на караваната. Използвайки тяхното смущение, успях да се отскубна.

— Това е брат ми. Не го ли познавате?

Подтикнах го напред и той обгърна с длани главата си. Както и на Бърт, това съвсем не им се понрави. Особено когато разбраха, че си имат работа с повреден човек. И макар че не можеха да отличават момче от момиче, мигновено разпознаха малоценно човешко същество.

— Извинете — произнесоха двамата в хор, докато отстъпваха назад.

Заедно с Ник мълчаливо наблюдавахме как влизат в колата си и правят обратен завой по чакълестата пътечка. Показах на Хари среден пръст.

— Зная, че нещо си надушила, Сили.

— Това е единственото, което знаеш, дървена тикво.

Той се омете нанякъде.

През същия ден Фермерите наеха Боб, за да извади колата от реката. Той докара камион с подвижна платформа, а ние надничахме през храсталаците, за да разберем какво става. Сигурно Фермерите нищо не бяха обяснили на Боб, защото когато той забеляза „фолксвагена“ наред реката, започна ужасно да ругае. И продължи да ругае, докато влизаше във водата.

Хари и Игън стърчаха на другия бряг, а омразният ми тип не спускаше погледа си от Фермерите. Интересно дали бе забелязал раздутите им шии и прекалено широките им скули? Вероятно не. Хари винаги умееше да се възползва от слабостите на другите, но това бе единственият му талант.

Макар че може би не бях права. Веднъж ние заедно работехме над един проект: Хари, аз и група деца. Тогава бяхме в шести клас. Отидохме в лаборатория на Министерство на селското стопанство и се възползвахме от електронния й микроскоп, за да разгледаме спори. Два пъти ходихме в гората, за да намерим образци и Хари сам намери най-хубавите папрати — дълги, изящно огънати, въздушни на вид и приличащи на зелен огън. Когато се натъкнах на него, той съсредоточено очистваше обратната страна на един лист, но след като усети стъпките ми се обърна, хвърли с размах към мен дългото стебло — така рязко, че едва се ориентирах да го хвана, но все пак го сграбчих. Тогава той си даде вид, че му е все едно, но вече го бях видяла как старателно събира спорите.

Това беше отдавна, много преди случая „кажи истината“. Оттогава Хари се измени много. Сега го наблюдавах как следи Фермерите и бе ясно, че съставя някакви планове.

Господин Джойс се мотаеше наоколо и се оплакваше на Фермерите от болки в гърба, които се появили след стоварването върху него на „фолксвагена“. Но аз знаех, че в случая космическия кораб няма нищо общо с оплакванията му. Безчислените бутилки от евтиното уиски „Бясно куче 20/20“ бяха довършили не само гърба му, но и целият му организъм.

— Фермерите пристигнаха за теб и отнесоха твоя кораб.

— Така си и знаех — кимна Бърт. — Но мисля, че тук съм в безопасност.

— Те също не обичат слабоумните.

— Прекалено жестока си. Бих го разбрал, дори като страничен наблюдател, но това е твоето семейство.

— Той ми е брат и мога да правя с него каквото си поискам.

Ник по привычка събираше на купчина „скачащи камъни“. Беше ги донесъл от реката, подувайки с тях джобовете на джинсите си.

— Какво пишеш?

И по-рано го бях питала, но той обикновено не ми показваше нищо.

— Писмо до доктор Катър, от университета в Уандърбилт.

— И за какво става дума в него?

Бърт не ми отвърна веднага.

— Задавам му въпроси, които ще му помогнат да насочи изследванията си в ключови области.

— Какви именно?

— Не мога да го обясня.

— Но писмото до доктор Катър е достатъчно дълго. Как така не можеш да обясниш какво си написал?

Бърт замълча.

— Какво лошо има в това, което се прави понастоящем? Роботи, компютри, нанотехнологии.

— Ние вече постигнахме успехи в тези направления. Интересни са ни други.

— Какви?

Той пхна писмото в плик, залепи го и ми го подаде.

— Произхождам от голямо и задружно семейство. Всички от нашия старинен род са преподаватели. Загубих баща си, когато бях още съвсем млад. Необичаен случай. Обикновено живеем дълго и неразделимо: син, баща, дядо и така в продължение на много поколения. Дълга и порочна верига. Такъв е начинът на живот на моя народ. Когато бях студент, нещастен случай разкъса тази верига. Някои от събитията така и не се случиха, и всичко това поради смъртта му. Виждаш ли, в нашата култура ритуалите играят много по-важна роля, отколкото във вашата.

— Да не би да е нещо, като церемонията при завършване на училище?

През юни, прогимназията поздрави тържествено своите завършили. Свиреше музика и ни накараха да вървим под строй, със ситни стъпки.

— Да. Всеки ден — като при церемонията при завършване на училище. Моят чичо се опитваше да запълни празнините, но остро усещах отсъствието на баща ми. Моята връзка беше прекъсната. Мостът бе рухнал. Затова долетях тук..., за да потърся помощ.

Погледнах писмото с недоумение.

— Но тук едва ли ще си помогнеш — изрекох.

Очите му станаха едновременно свирепи и стъклени.

— Обаче има надежда и тя е моя — на тази планета изпълнена с находища.

Извънземният взе лист хартия и се зае с поредното писмо.

— Хайде, Ник — подканих брат си.

Бърт така свято вярваше в човешките технологии! И смяташе, че можем да решим проблема със смъртта на баща му. Но ние изобщо не сме в състояние да разрешим нещо такова! Мама понякога ни водеше в църквата, но думите на свещеника оставаха за мен кух звук. На какъв създател трябваше да се благодари за появата на Ник? Но кого трябваше да се покланям?

Ние минахме покрай дървото, което веднъж се бяхме опитали да отсечем. То бе останало сухо, кафяво и мъртво. Бяхме повредили ствола му — точно толкова, колкото да го убием. Останалите дървета бяха останали с гъстите си изумрудено-зелени корони. Ник притисна ръка към сивата безкръвна рана, която бяхме нанесли.

Плеснах с писмото на Бърт по дланта си. Как да му се помогне? И какво бихме могли да направим за отдавна загиналия му баща?

По пътя към караваната разпечатах писмото и така се увлякох от четенето, че не забелязах доближаването на Хари.

— Какво, дявол да го вземе, означава написаното?

Бях застанала на стълбата, която водеше към горното ниво на форта. Бърт се бе втренчил в мен с не разбиращ поглед. За да попадна тук, се бях провряла през храсталаците от тръни и един огромен шип се бе впил в бедрото ми, беше преминал през плътната материя на моите джинси. Без да обръщам внимание на болката, размахах писмото пред носа му.

Това е моята лична преписка с най-изтъкнатите учени на вашия свят.

Бях станала толкова зла и устните ми така лошо мърдаха, да не говорим, че езикът ми почти не ме слушаше. Накрая поднесох листа към очите си и започнах да чета:

Почтително ви питам, как може да се разчита на величината на духовните и умствени прояви, основани на плътността на нервните възли в кората на главния мозък? Очевидно кучето има по-малки духовни сили от човека. Свързано ли е това с размера на мозъка? Дали тази зависимост е линейна? Свързана ли е с други параметри, такива като сексуална активност или емпатичен показател? Моля, също така да се запознаете с приложената от мен

таблица с данни. Повтарям: какво по дяволите означава това? И какво ще направят вашите учени с тази гадост?

— Надавах се да насоча мислите им в областта на изучаването на възпроизводството на себеподобни — поясни Бърт.

— Нима искате да се изучават духове и душевност, вместо да се занимават с компютри?

— Ние вече си имаме компютри.

— А какво ще кажете за медицината?

Пришълецът избягна погледа ми.

— За нас това няма никакво значение — отвърна той.

— Тогава защо сами не се заемете с изследванията си? Защо не ни оставите на мира? Защо трябва да ни използвате за всичките тези свои глупости?

— Ние не можем сами да провеждаме изследванията си. Ние... сме безплодни, докато вашата планета не е ограничена от нашата култура и ритуали. Ние притежаваме прекрасна медицина и сме овладели нанотехнологиите. При нас няма болести и случаи... на слабоумие. Но ние заплащаме за всичко това с масова стагнация. Докато при вас няма поставени граници, няма хилядолетна цивилизация, която би могла да съдържа вашия разум. Ако поискате нещо, трябва да работите за него. Вие имате подбудителни стимули, а ние нямаме такива. При вас...

Ник бе престанал да си играе с камъчетата и тихо стенейки, се бе показал на входа на форта. На лицето му се виждаше червената драскотина, получена от някой шип на бодливите храсти, когато се придвижвахме в направеният от нас проход между трънките.

Видях сенки, които се промъкваха зад храстите.

— Сили, зная, че си там — разнесе се познат омразен глас.

— Отивай горе! — прошепнах на Бърт, после се обърнах и се развиках:

— Хари! Изчезвай оттук, козя бълвоч!

— Кого криеш там? — пропя той.

— Пениса ти, но той е толкова миниатюрен, че го изгубих в напръстник и така и не го намерих.

Хари и Игън пълзяха по корем към форта.

— Хванахме те Сили! Повече няма да можеш да криеш приятелчето си!

По лицето на Хари се разля злорада усмивка.

— Разкарай се, Гади — ревнах и се огледах. Не можех да избягам и да изоставя Ник и Бърт сами! Вече ми бе все едно какво ще стане с Бърт, но Ник едва ли щеше да устои на жестокостта им. Освен това нямаше да им бъде лесно да се проврат през тръните, просеката бе твърде тясна за двамата.

— Оставете ни на мира, млади човече — заяви Бърт.

— Казах ти да се качиш горе, урод нещастен! — ревнах аз.

— Този ли е шофьорът на колата? — попита Хари.

Беше стигнал до място, където можеше да се изправи в цял ръст.

— Той е извънземен спиритуалист.

— Ъ-хъ, точно така. Пука ми какъв е. Тези типове ми обещаха сто долара, ако им го заведе.

— Ама ти не умееш да броиш до сто — усъмних се основателно.

— Продължавай да дрънкаш на вятъра, Сили — усмихна се гадния тип и измъкна нож изпод пояса си.

Някой зад гърба ми заплака. Ник или може би Бърт.

Нещо изсвистя край ухото ми. Хари изпусна ножа и се хвана за челото, където растеше огромна цицина. Изсвистя още един камък и Хари се наведе.

— Ох! — изквича.

Обърнах се в момента, когато Ник беше заметнал поредния камък, чиито остър ръб попадна в китката на Хари. Той изрева като бебе, отстъпи назад и събори Игън. И двамата се стараеха да се извъртят от града от камъни, който с сипеше по тях.

Ник хвърли камък, който удари Игън в ъгъла на окото му. Той закри лицето си с длани и се втурна натам, откъдето бе пристигнал. И двамата изчезнаха в храсталаците, преди да се затичат на място, където можеха да се изправят в цял ръст.

Брат ми продължаваше да хвърля камък след камък, с намерение да свърши цялата купчина от снаряди, която се намираше в негова наличност, струпана при краката му. Хвърлих се и ритнах остатъка им.

— Това са „скачащи камъни“, дебил такъв! — закрещях по него и без да обръщам внимание на тръните, се понесох към караваната.

Търни и мама спяха на сгъваемия креват в гостната. Ние с Ник заемахме спалнята в другия край на караваната. Над вратата на нашата

стая имаше малки ниши, до които можеше да се добереш откъм горното легло. Качих се на него, изхвърлих кутия със стари играчки от едната от тях, след това се свих и се намъкнах в тясното пространство.

„Върви по дяволите, Гади! Бърт също да върви на майната си, заедно с Ник! — мислех си аз, докато свивах колене към брадичката си. — Да вървят на майната си и дяволските Фермери! Да вървя по дяволите и аз, че повярвах... в какво?“

В добрите феи.

Чувствах се сама, съвсем сама. Като всеки човек по Земята. Всички ние сме като влажна гора в Амазония, златна жила на ценни технологии. Мозъчна амазонска гора. А те искат да впрегнем мозъците си в изучаване на духове и душевност.

Те живееха на място, където такива като Ник никога не биха могли да се появят на този свят. Живееха като богове. Вместо да правят медицински изследвания, които биха помогнали на нас самите.

Седях в своето скривалище и не ми ставаше по-леко. Само се ядосвах все повече.

Затова се смъкнах обратно долу, заобиколих караваната и тръгнах към железопътната линия. На всеки два часа, товарният влак пъхтеше по релсите по направление към Къламбъс. Бях свикнала с него и това не ме тревожеше, винаги спях като умряла. Може би на планетата на Бърт няма шумни влакове.

Тръгнах по релсите, подскачайки от траверса на траверса, докато не стигнах до естакадата. Бетонните ѝ греди и колони бяха украсени с графити — до там, до където можеше да се протегнеш със спрея с боя и не бе останал не боядисан дори някой квадратен сантиметър. Под естакадата, на брега на реката лежаха Хари и Игън. Хари притискаше към главата си мокра кърпа.

Смъкнах се от естакадата, увиснах на ръце, след това скочих и се приземих между тях.

— Защо се домъкна, по дяволите?

— Тези типове оставиха ли ти телефон за връзка?

Хари благоволи да ме погледне, преди да измърмори:

— Ъ-хъ. И какво от това?

— Дай ми го.

— Няма.

Повдигнах скачащ камък и тъкмо се прицелвах в него, когато си спомних за Ник. Как можах така да му се накарам? Камъкът падна от ръката ми и се обърнах, за да напусна типчетата. Беше време да намеря Ник, да го утеша и да го откарам в къщи на вечеря.

— Почакай! — извика Хари. — За този изрод ни обещаха сто долара.

— Ще ги разделя с вас.

Хари помисли няколко секунди, преди да кимне на Игън. Той ми протегна картичка с написан на ръка телефонен номер.

Ние позвънихме от закусвалнята.

Игън го повикаха да вечеря, но Хари остана с мен да изчака идването на фермерите. Не ни се наложи да чакаме дълго. Скоро черният им „линкълн“ вдигна облак прах по пътя към входа на паркинга за каравани.

Имате ли информация за шофьора на „фолксвагена“? — попита Хари единият от тях.

— Аз имам — намесих се аз. — И мога да ви я дам.

— Къде се намира той, момченце.

— Момиче съм, тъпако.

— Е, така е, разбира се — побърза да се поправи пришълецът.

— Да тръгваме — подканих двамата и ние тръгнахме към гората. На тях съвсем не им се искаше да пълзят през храстите, очевидно телата им трудно се огъваха. Накрая се съгласиха да легнат по корем и да заорат през калта с черните си костюми.

Заварих Ник и Бърт да стоят пред форта с еднакво безсмислен вид.

— Фермерите са тук — съобщих накратко.

Бърт кимна.

Те се изправиха и без да се изтръскат от мръсотиите, се взряха в него. После един от тях го привика с жест. Бърт послушно тръгна напред, като че бе захапал кукичката на невидима въдица. Те се обърнаха с явното намерение да пълзят обратно.

— Чакайте! — провикна се аз.

— Какво има?

— А възнаграждението?

Един от Фермерите извади портфейл и след това ми протегна нова, сто доларова банкнота.

— Не е достатъчно. Трябват ми още много пари.

Ръката на извънземния застина. Бърт погледна към мен.

— Малко момиче, това беше уговорената сума...

— Уговаряли сте се с *него* — прекъснах го, посочвайки Хари. — Но зная кои сте вие.

Фермерите не отговориха.

— Зная и кой е той. Зная също, че вие сте Фермери, а нашият свят за вас е находище.

Те продължаваха да ми се блещат, но устните на Бърт се изкривиха в гримаса, която наподобяваше усмивка.

— Узнах тайната ви, а мълчанието ми струва скъпо. Какво получаваме *ние* в резултат на това споразумение? Кратък живот, бедност и умствена изостаналост. Нима това е наш избор? Нима не заслужаваме съществуване, като вашето? Нима Ник е виновен, че е такъв?

Посочих брат си, който не сваляше поглед от извънземните. Понякога в пъстрите му очи просветваше някакво просветление, изглежда разбираше нещо. И това, което се случваше около него ставаше разбираемо. Все едно като да гледаш към слънцето през тъмни очила. Дълго да гледаш към яркото светило, докато лъчите му не разтопят стъклата им и изведнъж да се окажеш в пълна тъмнина. В пустотата. Сякаш в нея никога не са прехвърчали малки искри. Но понякога...

Погледите на извънземните се докоснаха до него и се плъзнаха.

— Такива, като Ник, никога не са се появявали във вашия свят. Там няма повредени неща, защото вие крадете най-добрите ни идеи.

Изведнъж преграках и устата ми пресъхна. Но не се бях укротила, затова продължих:

— Дори не заплащате за това, ние си плащаме! И ние поемаме всички разходи! — развихах се аз. — Вие сте ни длъжници, дори лично на мен!

Тикнах пръст в гърдите на Бърт и продължих да крещя:

— Нямате право да ни използвате за своите цели и да не плащате!

— Много съжаляваме — промълви Бърт.

— О, да, извънземните са напреднали в областта на извиненията — отрязвах го ледено.

Всички ние, дори и Хари постояхме няколко минути като замръзнали, докато те не кимнаха утвърдително.

— Колко искаш за твоето мълчание?

— Милион — прошепнах, за да не ме чуе Хари, след това дръпнах двете сто доларови банкноти, които извънземният вече бе протегнал и му връчих едната.

— Договорихме се — каза извънземният.

Погледнах след тях, докато промъкваха Бърт през храсталаците.

Хари премести поглед от мен към банкнотата в ръцете му.

— Бяха извънземни! — ахна той.

Нищо не беше разбрал. Хванах Ник за ръка и го поведох към дома ни, за да вечеряме.

За един четиринадесет годишен човек е трудно да обясни внезапната поява на няколкостотин килограма злато, затова ние с Ник се измъкнахме от паркинга на каравани, но след като заровихме по-голямата част от тънките лъскави метални листове под форта.

Извънземните не успяха да купят моето мълчание. Те нищо не можеха да направят с факта, че знаех за тяхната поява на Земята. На Ник му беше все тая, а може би не бе така. Той доста се придвижи в развитието си, защото новата програма за обучение на деца с изостанало развитие, вече ми беше по джоба. Оставих го сам на себе си. Искала бях да бъда негова защитница, но вече щеше да му се наложи самостоятелно да прокарва пътя в живота си.

Написах писма до всички адреси на Бърт, с мисълта да поправа поразите, които бе надробил. Може и да са ме помислили за смахната, но мисля, че съм успяла да изменя направлението на техния тип мислене. Дори и да е само на някои от тях.

Във всеки случай, лично аз измених начина си на мислене. Това е нашето поле и ние трябва да го засяваме. Ние трябва да събираме урожая му, без да има значение кой наднича зад раменете ни, или стои зад гърба ни.

[1] Сили (Silly, англ.), производно от името Приссила, но в случая глупачка — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.